

[Thor Pedersen]

alliancen som sådan og dermed heller ikke af Danmark.

Vi er i venstre tilfredse med ministerens oplysning om, at der ingen planer findes om at udplacere neutronvåben, og at regeringen i givet fald vil forholde sig kritisk over for forslag om deployering i Europa.

Afslutningsvis vil jeg gerne understrege, at det kun vil have en destabiliserende indflydelse, hvis Danmark atter skulle skabe usikkerhed omkring sin forståelse for fælles ansvar i NATO, ikke mindst på et tidspunkt, hvor stabilitet og mindst mulig usikkerhed kun kan virke befordrende på klimaet for igangværende og kommende forhandlinger mellem de to store supermagter, forhandlinger, som vi i venstre ser frem til positive resultater af.

Jeg kan allerede her sige, at med den ordlyd af dagsordensforslaget fra VS og SF, der er oplyst, er det ikke spiseligt for venstre. Derimod skal jeg undlade at kommentere, hvorvidt det af hr. Lasse Budtz på socialdemokratiets vegne fremsatte dagsordensforslag er tilfredsstillende eller utilfredsstillende, men på nuværende tidspunkt skal jeg i det mindste notere, at hr. Lasse Budtz selv konkluderede, at det klart ligger inden for dagsordenen af 3. maj 1984.

Thoft (SF):

Jeg synes, det er en sølle omgang, vi har oplevet i dag. Vi har bedt om at få noget at vide om den oprustning, som er i gang, og vi har absolut intet fået at vide.

Lige siden Montebellobeslutningen i NATO-ministerrådet har der været vidnesbyrd om, at nok besluttede NATO-ministrene, sådan som også alle ordførere har omtalt det, at trække 1.400 kortdistancevåben tilbage fra Europa, våben, som i øvrigt var farlige og forældede, og hvis plutonium for resten skulle bruges til nye våben, men samtidig besluttede man et fornyelsesprogram for atomartillerigranater. Den sidste del af Montebellobeslutningen blev bare fortiet, og det gør den altså fortsat, også selv om vi her i folketinget har bedt om at få et rimeligt beslutningsgrundlag. Hvad er det, der foregår?

Jeg tror, at formålet med at trække de 1.400 tilbage netop på det tidspunkt i 1983, samtidig med at man fortiede, at der skulle ske et meget voldsomt udbygningsprogram

for andre typer våben, hang sammen med, at fredsbevægelsen netop var meget stærk i samtlige europæiske lande i forbindelse med udstationeringen af de 572 nye atomraketter.

Nu har forsvarsministeren gentagne gange i spørgsmål fra undertegnede, f.eks. den 12. juni 1985, og i svar til hr. Albrechtsen hele sommeren igennem bedyret, at ministrene ikke på noget tidspunkt – altså hverken i Montebello eller andetsteds – har drøftet spørgsmålet om opstilling af et antal neutronbomber eller et antal atomartillerigranater til brug for Lanceraketter og 155 mm haubitsere, og det til trods for at vi har mange klare vidnesbyrd om, at det var noget helt andet, der blev besluttet.

I det vesttyske fjernsyn i en udsendelse med titlen Monitor oplyste chefen for NATOs Europakommando, general Bernhard Rogers, at der mellem Europakommandoen og det amerikanske forsvarsministerium var opnået enighed om, at et antal skulle udplaceres i Europa. Nu er det da muligt, at hr. Rogers har haft en anden plan eller en anden kasket på den dag, og så må det have været kasketten som amerikansk general, for det er han jo, samtidig med at han er NATOs øverstkommanderende. Men det er ikke ligeegyldigt, hvad NATOs øverstkommanderende udtaler.

Ifølge TV-udsendelsen, som fandt sted den 3. september i år, skulle udstationeringen ske i flere tempi. Først skulle der anbringes almindelige atomgranater til Lanceraketter og haubitserne, og dernæst skulle de dele, som kunne omdanne dem til neutronbomber, tilgå.

Af samme udsendelse fremgik det også, at den vesttyske forsvarsminister var rendt ind i en strid modvind i forbindelse med, fordi han den 13. juni – altså samtidig med at forsvarsministeren har givet folketinget tilsvarende og forkerte oplysninger – havde påstået, at USA hverken havde produceret disse sprænghoveder eller havde planer om at opstille dem i Europa. Kendsgerningen er jo, at de var produceret – i hvert fald i et antal på 400.

I den amerikanske kongres blev i marts-april måned 1984 afhørt Richard Wagner, som var specialrådgiver for forsvarsministeriet, og han blev afhørt under vidneansvar. I sin i forvejen nedskrevne tale – det, der hed-